

pludselig, satte Lorgnetten for Øjnene og saa' et Par Gange op og ned ad Per med alle Tegn paa at være bleven paa det ubehageligste overrasket.

»Hvorledes?« spurgte han. »Er det, . . . Hr. Ingeniør Sidenius?«

»Ja.«

»Men — du gode Gud! — De er jo et purt ungt Menneske.«

»Aa,« sagde Per, lidt stødt. »Jeg er da toogtyve Aar.«

»Ja-men . . . ja-men . . . saa er jo det hele en — —.«

Han vilde tydeligt nok have sagt »en Misforstaaelse« men tog sig i det og stod nu en Tid og vendte sig paa Hælen — nu til den ene, nu til den anden Side — som et Menneske, der ærgrer sig over at have begaaet en Dumhed og ikke kan blive enig med sig selv om, hvordan han bedst skal rede sig ud af den.

»Nu ja . . . sæt Dem ned,« sagde han endelig, temmelig uvillig. »Vi kan jo i hvert Fald tale om Sagen.« — Og efter med en Haandbevægelse at have anvist Per Plads i en lille Rørsofa ved Siden af Skrivebordet og anbragt sig selv i en bred Armstol foran dette, fortsatte han i samme Tone: »Som jeg jo meddelte Dem, har jeg — ved Siden af grumme megen Urimelighed — fundet et og andet i den fremsendte Plan, som — maaske — kunde fortjene nogen